

Τζένη Κοσμίδου

**Ένα αλλιώτικο
Πρωτοχρονιάτικο
Παραμύθι**

Παραμυθοχώρα

© Παραμυθένιος
κόσμος των παιδιών

ΕΝΑ ΑΛΛΙΩΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

«Αφιερωμένο στην αγαπημένη μου ανιψιά Ελεάνα»

Σειρά: Παιδικό Βιβλίο
Τίτλος: Ένα αλλιιώτικο Πρωτοχρονιάτικο Παραμύθι
Συγγραφέας: Τζένη Κοσμίδου
Φιλολογική Επιμέλεια: Μαρία Ζαφείρη
Σύνθεση Εξωφύλλου: Παραμυθοχώρα

© Τζένη Κοσμίδου
Δεκέμβριος 2020

Το βιβλίο διατίθεται σε μορφή e-book δωρεάν για ανάγνωση και αναδημοσίευση. Απαγορεύεται η οποιαδήποτε χρήση ή η διασκευή αυτού με σκοπό το κέρδος. Για οποιαδήποτε διευκρίνηση επικοινωνήστε με τη συγγραφέα στο email tzeni1401@hotmail.com.

Σημείωμα Συγγραφέα

Οι μέρες των εορτών πάντα δημιουργούν ένα παραμυθένιο κλίμα στις καρδιές μικρών και μεγάλων. Το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, τα πολύχρωμα στολίδια και οι κορδέλες, τα γλυκά, τα δώρα, η αναμονή για το μαγικό βράδυ της Πρωτοχρονιάς, μα πάνω από όλα οι γιορτινές ιστορίες.

Πλήθος Παραμυθιάδων ανά τους αιώνες έχουν γράψει τα δικά τους παραμύθια για τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Παραμύθια που συνήθως διαβάζονται μπροστά στο όμορφο δέντρο με τους μικρούς μας φίλους να κοιτούν με μάτια ορθάνοιχτα, γεμάτα περιέργεια και ανυπομονησία.

Το να γράψεις μια τέτοια ιστορία δεν είναι καθόλου απλό όπως πιθανότατα κάποιος μπορεί να πιστεύει. Ένα παραμύθι δεν είναι απλά μέσο ψυχαγωγίας για τους μικρούς μας φίλους. Ένα παραμύθι μιλά απευθείας στον ψυχισμό του παιδιού, επηρεάζοντας με πολύ άμεσο και εύστοχο τρόπο την παιδαγωγική ανατροφή, τα πρότυπα και τις ιδέες του. Ένα παραμύθι που περνά λάθος μηνύματα μπορεί να έχει ολέθριες επιπτώσεις στον ψυχισμό ενός μικρού παιδιού.

Για αυτόν τον λόγο είναι άκρως σημαντικό οι γονείς και οι κηδεμόνες να εξετάζουν πολύ προσεκτικά ένα παραμύθι πριν αποφασίσουν να το αφηγηθούν στα αγαπημένα τους παιδάκια.

Η ιστορία «Ένα αλλιώτικο Πρωτοχρονιάτικο Παραμύθι» δεν είναι απλά άλλο ένα παραμύθι με θέμα τις γιορτές όπως φαίνεται ξεκάθαρα άλλωστε από τον τίτλο της. Σκοπός του παραμυθιού αυτού είναι να μεταλαμπαδεύσει γνώσεις στους μικρούς μας φίλους τόσο για τις αληθινές αξίες της ζωής, όσο και κατά των αρνητικών κοινωνικών φαινομένων και συμπεριφορών που μαστίζουν τη σύγχρονη κοινωνία.

Με πολύ προσεκτικό τρόπο μέσα από το παραμύθι το παιδί δημιουργεί υγιή πρότυπα και καλλιεργεί από μικρή ηλικία ενσυναίσθηση, την αγάπη και τον σεβασμό για κάθε έμβιο πλάσμα. Όλα αυτά μέσα από ένα χαρούμενο εορταστικό κλίμα που υπόσχεται να κερδίσει την καρδιά και την προσοχή των μικρών μας φίλων.

Το παραμύθι «Ένα αλλιώτικο Πρωτοχρονιάτικο Παραμύθι» είναι αφιερωμένο στην αγαπημένη μου ανιψιά Ελεάνα από την οποία και εμπνεύστηκα τη μικρή ηρωίδα.

Ευχαριστώ θερμά την καλή μου φίλη Μαρία Ζαφείρη, φιλόλογο με εξειδίκευση στην ειδική αγωγή τόσο για τη φιλολογική επιμέλεια του κειμένου, όσο και για τις πολύτιμες συμβουλές της.

Ευχαριστώ ακόμη μέσα από την καρδιά μου την καλή μου φίλη Ζωή Ζέρβα, σύμβουλο ψυχικής υγείας, θεραπεύτρια ζεύγους, Life and Relationship Coach, εκπαιδευόμενη ψυχοδυναμική Ψυχοθεραπεύτρια για την πολύτιμη βοήθεια που μου προσέφερε μέσα από τις εξειδικευμένες γνώσεις της.

Καλή ανάγνωση σε όλους!

Τζένη Κοσμίδου

Μια φορά και έναν καιρό σε μια μακρινή γωνιά της γης ζούσε ένα μικρό κοριτσάκι που το φώναζαν Ελεάνα. Ναι πολύ καλά ακούσατε. Ούτε Ελένη, ούτε Ιωάννα, ούτε Άννα αλλά Ελεάνα. Αυτό το κοριτσάκι ήταν το πιο καλόκαρδο παιδί όλης της γης. Αγαπούσε πολύ τα άλλα παιδάκια, αγαπούσε να παίζει μαζί τους, ακόμα και μοιράζεται μαζί τους όλα τα παιχνίδια του. Αγαπούσε όμως πολύ και τα ζώακια και μοιραζόταν μαζί τους το φαγάκι της. Τέλος, δεν ξεχνούσε ποτέ τα όμορφα φυτά και τα λουλούδια και δεν δίσταζε να μοιραστεί το νεράκι που της έδινε η μαμά της στο σχολείο, για να ξεδιψάσει ένα όμορφο λουλουδάκι που το είχε ανάγκη, ακόμη και αν αυτό σήμαινε ότι η ίδια θα έμενε διψασμένη μέχρι αργά το μεσημέρι. Της άρεσε να μοιράζεται, όμως δεν ήταν αυτό που την έκανε τόσο ξεχωριστό παιδάκι, αλλά η αγάπη με την οποία έδινε κάθε φορά το κάθε τι. Βέβαια δεν είναι ένα παιδάκι λιγότερο καλό, όταν δεν θέλει να μοιραστεί το αγαπημένο του παιχνίδι ή το τελευταίο του μπισκότο. Κάθε παιδί είναι μοναδικό και υπέροχο με τον δικό του τρόπο και τον δικό του χαρακτήρα.

Η μαμά της η κυρία Μαρία καμάρωνε που η κορούλα της ήταν τόσο καλό παιδάκι. Ανησυχούσε όμως κιόλας πολύ, μήπως κάποια στιγμή πληγωθεί από κάποιον που δεν θα ήταν σε θέση να εκτιμήσει την καλοσύνη της. Έτσι, συχνά προσπαθούσε να την συμβουλευτεί, αλλά η μικρή Ελεάνα χαμογελούσε καλόκαρδα και συνέχιζε το παιχνίδι της.

Τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά ήταν η αγαπημένη γιορτή της μικρής μας φίλης. Μέρες ακόμη πριν έρθουν καθόταν με τη μαμά της και φούρνιζαν ώρες ατελείωτες γλυκά και φαγητά. Έπειτα, τα έβαζαν σε όμορφα πακέτα μαζί με ρουχαλάκια που έφτιαχναν με τα χεράκια τους όλο τον υπόλοιπο χρόνο και σαν έλεφτε το σκοτάδι τα άφηναν έξω από τις πόρτες των φτωχών οικογενειών. Χτυπούσαν το κουδούνι και πριν προλάβουν οι σπιτονοικοκύρηδες να βγουν στο κατώφλι γίνονταν καπνός.

Έτσι έπρεπε να γίνεται, γιατί η καλή πράξη θα έχανε την αξία της, αν γινόταν γνωστή. Αυτό είχε διδάξει η κυρία Μαρία, που ήταν δασκάλα και για αυτό ήταν πολύ σοφή, στην κορούλα της που τόσο πολύ αγαπούσε. Έτσι, όλο τον χρόνο η κυρία Μαρία φρόντιζε να μάθει, ποια παιδάκια είχαν ανάγκη και τις μέρες των γιορτών μαζί με την κορούλα της σκορπούσαν αγάπη και όμορφα δώρα στις πόρτες τους πριν από τον Άγιο Βασίλη.

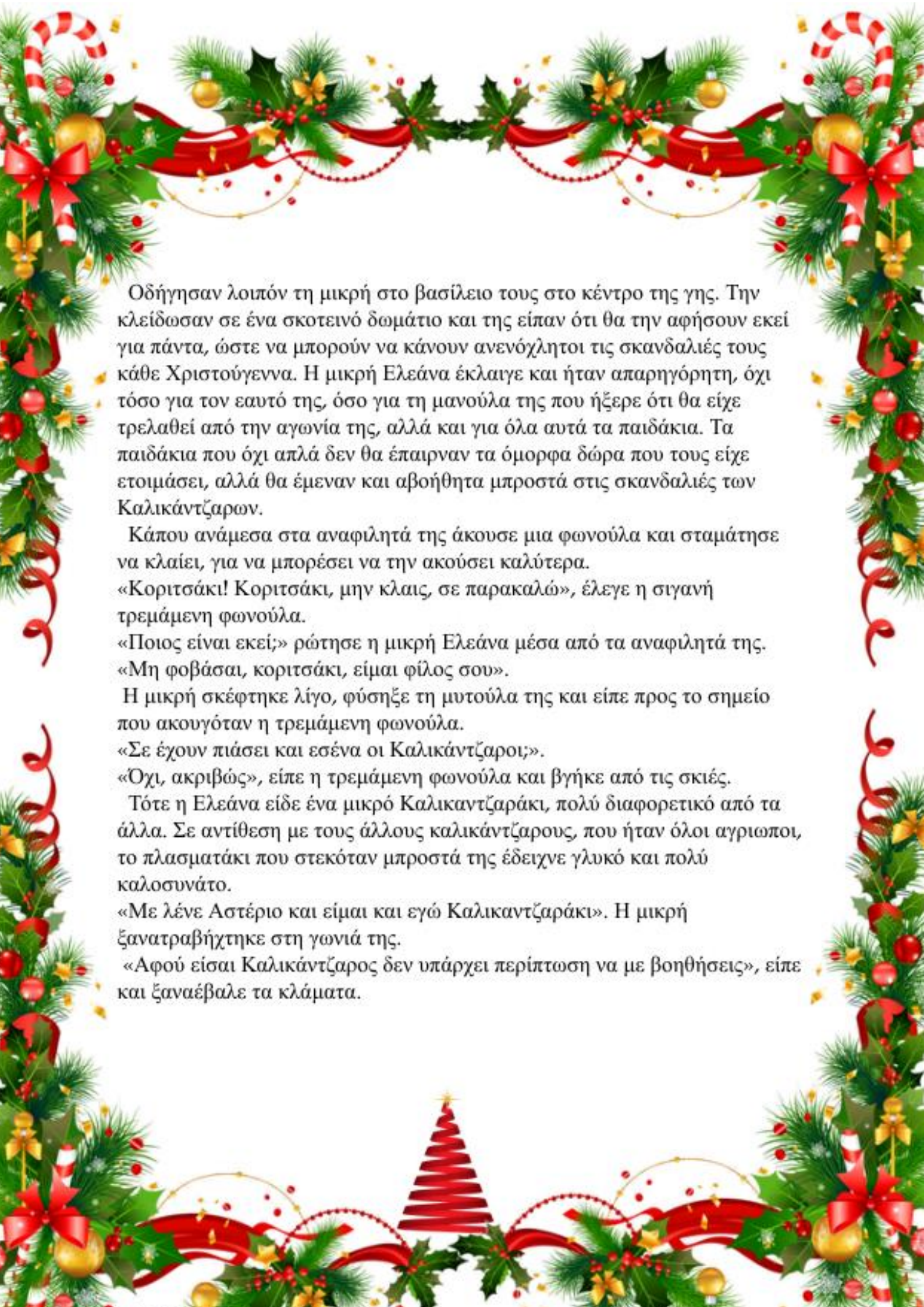

Ο Άγιος Βασίλης που παρακολουθεί όλο τον χρόνο όλα τα παιδάκια, βλέποντας τις καλές πράξεις της μικρής Ελεάνας την είχε βάλει μέσα στην καρδιά του. Έτσι, κάθε χρόνο της άφηνε ένα αληθινά ξεχωριστό δώρο κάτω από το δέντρο της ως ελάχιστη επιβράβευση που ήταν τόσο καλό παιδάκι όλο τον χρόνο. Εκείνη όμως, ακόμη και αυτό το χάριζε σε κάποιο άλλο παιδί που ένιωθε ότι το χρειαζόταν περισσότερο.

Έτσι, περνούσαν τα χρόνια και η μικρή Ελεάνα μεγάλωνε και μαζί της μεγάλωνε και η καλοσύνη που έκρυβε στην καρδούλα της. Κάθε χρόνο σαν έφταναν οι γιορτές έκανε όλο και περισσότερα πράγματα για τα παιδάκια που είχαν ανάγκη. Τόση ήταν η λαχτάρα της να βοηθήσει, που στο γράμμα της στον Άγιο Βασίλη, αντί να ζητήσει δώρο για τον εαυτό της ζητάγε παιχνίδια, ρούχα και γλυκά για τα παιδάκια που είχαν ανάγκη.

Όλος ο κόσμος αγαπούσε τη μικρή Ελεάνα με την καλή καρδιά. Μάλλον σχεδόν όλος, γιατί κάπου βαθιά μέσα στη γη υπήρχαν κάποιοι που δεν τη συμπαθούσαν καθόλου. Αυτοί δεν ήταν άλλοι από τους Καλικάντζαρους. Όπως όλοι ξέρετε καλά μου παιδάκια δουλειά των καλικάντζαρων είναι να κάνουν ζημιές και να εξαφανίζουν πράγματα. Στα μάτια της μικρής Ελεάνας λοιπόν έβλεπαν κάποιον που κάθε χρόνο έκανε τη δουλειά τους όλο και πιο δύσκολη. Βλέπετε για κάθε πρόβλημα που δημιουργούσαν αυτοί, η μικρή έβρισκε μια λύση. Έτσι, αποφάσισαν να λύσουν το πρόβλημά τους μια για πάντα.

Άρχισαν να ακολουθούν τη μικρή Ελεάνα μέχρι να τη βρουν χωρίς τη μανούλα της. Η ευκαιρία δεν άργησε να δοθεί, αφού τόση ήταν η λαχτάρα της να προσφέρει που μια μέρα έφυγε μακριά από τη μαμά της, για να προλάβει να αφήσει πιο γρήγορα το δώρο της. Μάταια η κυρία Μαρία της φώναζε να μην ξεμακραίνει από κοντά της. Έτσι, έγινε το κακό. Πριν προλάβει κανείς να καταλάβει τι συνέβη, οι Καλικάντζαροι άρπαξαν τη μικρή Ελεάνα και εξαφανίστηκαν. Μάταια φώναζε και έκλαιγε η μανούλα της να της τη γυρίσουν πίσω.

Οδήγησαν λοιπόν τη μικρή στο βασίλειο τους στο κέντρο της γης. Την κλείδωσαν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο και της είπαν ότι θα την αφήσουν εκεί για πάντα, ώστε να μπορούν να κάνουν ανενόχλητοι τις σκανδαλιές τους κάθε Χριστούγεννα. Η μικρή Ελεάνα έκλαιγε και ήταν απαρηγόρητη, όχι τόσο για τον εαυτό της, όσο για τη μανούλα της που ήξερε ότι θα είχε τρελαθεί από την αγωνία της, αλλά και για όλα αυτά τα παιδάκια. Τα παιδάκια που όχι απλά δεν θα έπαιρναν τα όμορφα δώρα που τους είχε ετοιμάσει, αλλά θα έμεναν και αβοήθητα μπροστά στις σκανδαλιές των Καλικάντζαρων.

Κάπου ανάμεσα στα αναφιλητά της άκουσε μια φωνούλα και σταμάτησε να κλαίει, για να μπορέσει να την ακούσει καλύτερα.

«Κοριτσάκι! Κοριτσάκι, μην κλαις, σε παρακαλώ», έλεγε η σιγανή τρεμάμενη φωνούλα.

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε η μικρή Ελεάνα μέσα από τα αναφιλητά της.

«Μη φοβάσαι, κοριτσάκι, είμαι φίλος σου».

Η μικρή σκέφτηκε λίγο, φύσηξε τη μυτούλα της και είπε προς το σημείο που ακουγόταν η τρεμάμενη φωνούλα.

«Σε έχουν πιάσει και εσένα οι Καλικάντζαροι;».

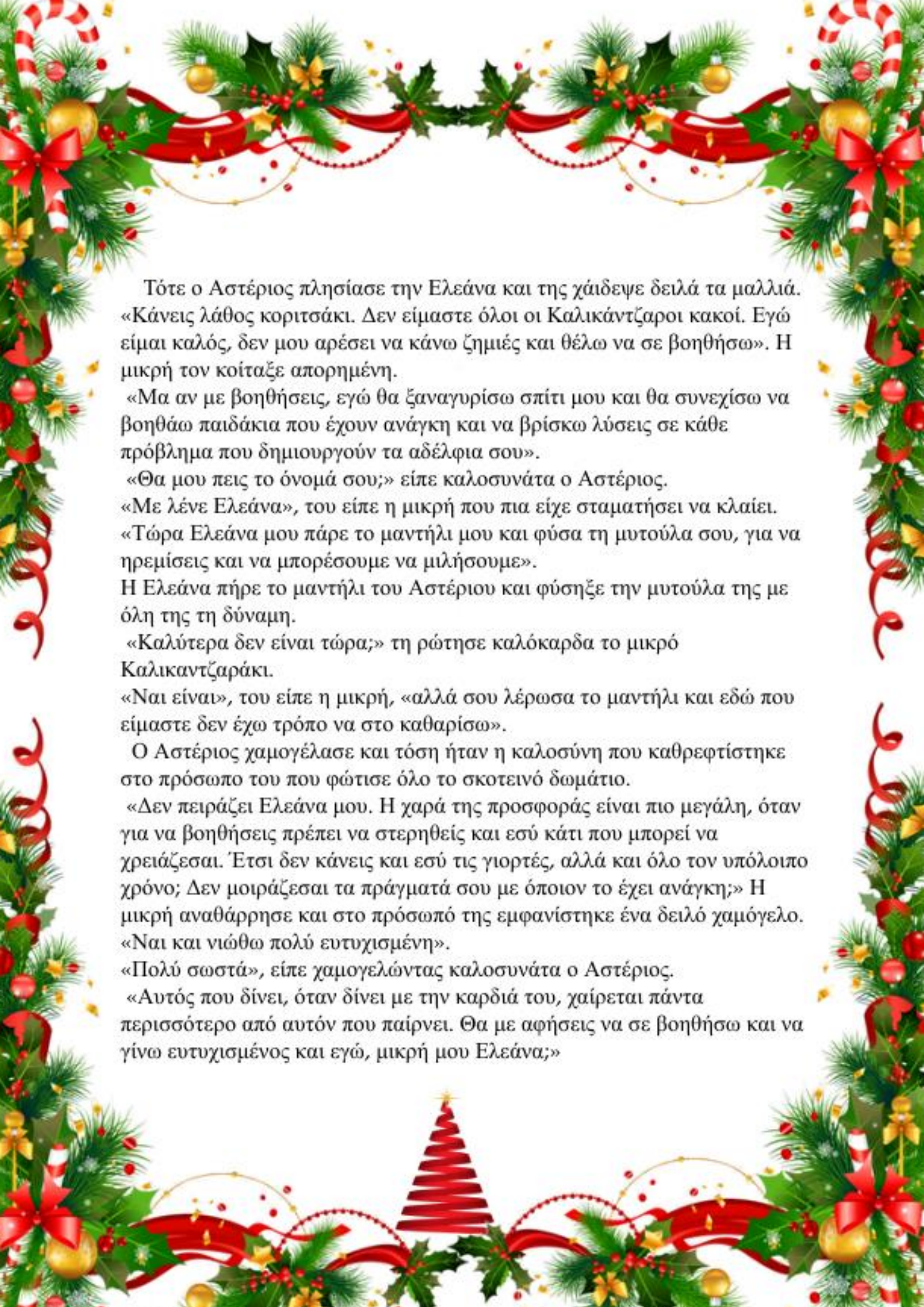
«Όχι, ακριβώς», είπε η τρεμάμενη φωνούλα και βγήκε από τις σκιές.

Τότε η Ελεάνα είδε ένα μικρό Καλικαντζαράκι, πολύ διαφορετικό από τα άλλα. Σε αντίθεση με τους άλλους καλικάντζαρους, που ήταν όλοι αγριωποι, το πλασματάκι που στεκόταν μπροστά της έδειχνε γλυκό και πολύ καλοσυνάτο.

«Με λένε Αστέριο και είμαι και εγώ Καλικαντζαράκι». Η μικρή ξανατραβήχτηκε στη γωνιά της.

«Αφού είσαι Καλικάντζαρος δεν υπάρχει περίπτωση να με βοηθήσεις», είπε και ξαναέβαλε τα κλάματα.

Τότε ο Αστέριος πλησίασε την Ελεάνα και της χάιδεψε δειλά τα μαλλιά. «Κάνεις λάθος κοριτσάκι. Δεν είμαστε όλοι οι Καλικάντζαροι κακοί. Εγώ είμαι καλός, δεν μου αρέσει να κάνω ζημιές και θέλω να σε βοηθήσω». Η μικρή τον κοίταζε απορημένη.

«Μα αν με βοηθήσεις, εγώ θα ξαναγυρίσω σπίτι μου και θα συνεχίσω να βοηθάω παιδάκια που έχουν ανάγκη και να βρίσκω λύσεις σε κάθε πρόβλημα που δημιουργούν τα αδέρφια σου».

«Θα μου πεις το όνομά σου;» είπε καλοσυνάτα ο Αστέριος.

«Με λένε Ελεάνα», του είπε η μικρή που πια είχε σταματήσει να κλαίει.

«Τώρα Ελεάνα μου πάρε το μαντήλι μου και φύσα τη μυτούλα σου, για να ηρεμήσεις και να μπορέσουμε να μιλήσουμε».

Η Ελεάνα πήρε το μαντήλι του Αστέριου και φύσηξε την μυτούλα της με όλη της τη δύναμη.

«Καλύτερα δεν είναι τώρα;» τη ρώτησε καλόκαρδα το μικρό Καλικαντζαράκι.

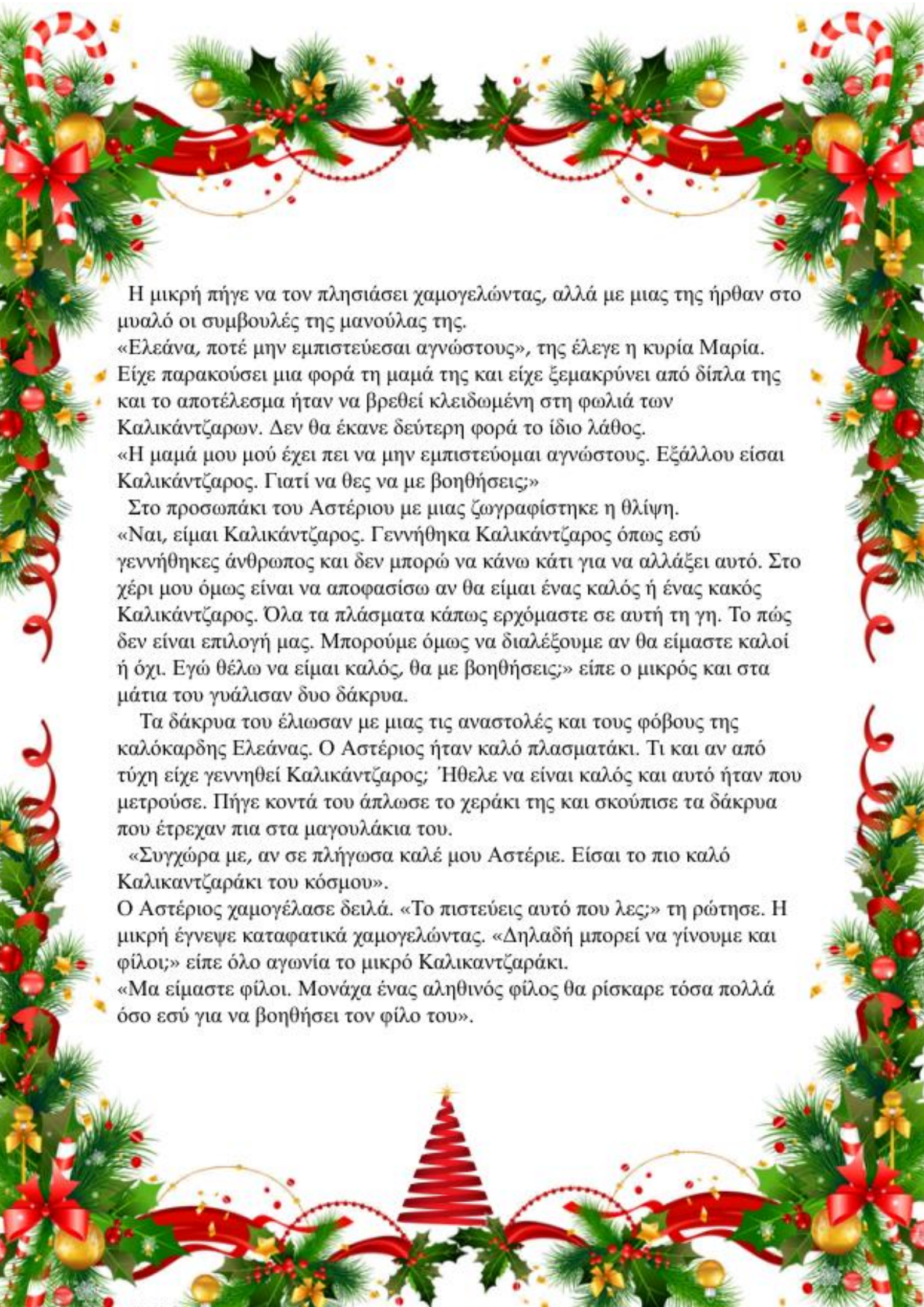
«Ναι είναι», του είπε η μικρή, «αλλά σου λέρωσα το μαντήλι και εδώ που είμαστε δεν έχω τρόπο να στο καθαρίσω».

Ο Αστέριος χαμογέλασε και τόση ήταν η καλοσύνη που καθρεφτίστηκε στο πρόσωπο του που φώτισε όλο το σκοτεινό δωμάτιο.

«Δεν πειράζει Ελεάνα μου. Η χαρά της προσφοράς είναι πιο μεγάλη, όταν για να βοηθήσεις πρέπει να στερηθείς και εσύ κάτι που μπορεί να χρειάζεσαι. Έτσι δεν κάνεις και εσύ τις γιορτές, αλλά και όλο τον υπόλοιπο χρόνο; Δεν μοιράζεσαι τα πράγματά σου με όποιον το έχει ανάγκη;» Η μικρή αναθάρρησε και στο πρόσωπό της εμφανίστηκε ένα δειλό χαμόγελο. «Ναι και νιώθω πολύ ευτυχισμένη».

«Πολύ σωστά», είπε χαμογελώντας καλοσυνάτα ο Αστέριος.

«Αυτός που δίνει, όταν δίνει με την καρδιά του, χαίρεται πάντα περισσότερο από αυτόν που παίρνει. Θα με αφήσεις να σε βοηθήσω και να γίνω ευτυχισμένος και εγώ, μικρή μου Ελεάνα;»

Η μικρή πήγε να τον πλησιάσει χαμογελώντας, αλλά με μιας της ήρθαν στο μυαλό οι συμβουλές της μανούλας της.

«Ελεάνα, ποτέ μην εμπιστεύεσαι αγνώστους», της έλεγε η κυρία Μαρία.

Είχε παρακούσει μια φορά τη μαμά της και είχε ξεμακρύνει από δίπλα της και το αποτέλεσμα ήταν να βρεθεί κλειδωμένη στη φωλιά των Καλικάντζαρων. Δεν θα έκανε δεύτερη φορά το ίδιο λάθος.

«Η μαμά μου μού έχει πει να μην εμπιστεύομαι αγνώστους. Εξάλλου είσαι Καλικάντζαρος. Γιατί να θες να με βοηθήσεις;»

Στο προσωπάκι του Αστέριου με μιας ζωγραφίστηκε η θλίψη.

«Ναι, είμαι Καλικάντζαρος. Γεννήθηκα Καλικάντζαρος όπως εσύ γεννήθηκες άνθρωπος και δεν μπορώ να κάνω κάτι για να αλλάξει αυτό. Στο χέρι μου όμως είναι να αποφασίσω αν θα είμαι ένας καλός ή ένας κακός Καλικάντζαρος. Όλα τα πλάσματα κάπως ερχόμαστε σε αυτή τη γη. Το πώς δεν είναι επιλογή μας. Μπορούμε όμως να διαλέξουμε αν θα είμαστε καλοί ή όχι. Εγώ θέλω να είμαι καλός, θα με βοηθήσεις;» είπε ο μικρός και στα μάτια του γυάλισαν δυο δάκρυα.

Τα δάκρυα του έλιωσαν με μιας τις αναστολές και τους φόβους της καλόκαρδης Ελεάνας. Ο Αστέριος ήταν καλό πλασματάκι. Τι και αν από τύχη είχε γεννηθεί Καλικάντζαρος; Ήθελε να είναι καλός και αυτό ήταν που μετρούσε. Πήγε κοντά του άπλωσε το χεράκι της και σκούπισε τα δάκρυα που έτρεχαν πια στα μαγουλάκια του.

«Συγχώρα με, αν σε πλήγωσα καλέ μου Αστέριε. Είσαι το πιο καλό Καλικαντζαράκι του κόσμου».

Ο Αστέριος χαμογέλασε δειλά. «Το πιστεύεις αυτό που λες;» τη ρώτησε. Η μικρή έγνεψε καταφατικά χαμογελώντας. «Δηλαδή μπορεί να γίνουμε και φίλοι;» είπε όλο αγωνία το μικρό Καλικαντζαράκι.

«Μα είμαστε φίλοι. Μονάχα ένας αληθινός φίλος θα ρίσκαρε τόσα πολλά όσο εσύ για να βοηθήσει τον φίλο του».

Βλέπετε καλά μου παιδάκια, αν οι άλλοι Καλικάντζαροι μάθαιναν ότι ο μικρός Αστέριος τους είχε παρακούσει και προσπαθούσε να ελευθερώσει την Ελεάνα, θα είχε πολλά προβλήματα. Ο Αστέριος αγκάλιασε αυθόρμητα τη μικρή του φίλη μα τότε ακούστηκε ένα ανατριχιαστικό τρίξιμο. Ύστερα και άλλο. Και άλλο. Οι Καλικάντζαροι είχαν επιστρέψει στη φωλιά. Ο Αστέριος έσφιξε το χέρι της Ελεάνας.

«Μη φοβάσαι, δεν θα αφήσω κανέναν να σε πειράξει», είπε και έκρυψε τη μικρή πίσω από την πλάτη του την στιγμή που έμπαιναν στο δωμάτιο οι άλλοι Καλικάντζαροι.

Μόλις είδαν τον Αστέριο να κρύβει την Ελεάνα, κατάλαβαν ακριβώς τι είχε συμβεί. Με μιας έγιναν όλοι τους έξαλλοι και έπαθαν και αλλεργία. Βλέπετε οι Καλικάντζαροι είναι από τη φύση τους ζαβολιάρικα πλασματάκια και δεν άντεχαν τις καλές πράξεις. Τώρα θα μου πείτε ο Αστέριος που ήταν τόσο καλός, γιατί δεν είχε συνέχεια αλλεργία; Δεν έχω απάντηση να σας δώσω. Η δύναμη της καλοσύνης και της αγάπης όλα τα νικά. Οι Καλικάντζαροι λοιπόν είχαν θυμώσει για τα καλά και φώναζαν ότι όχι μόνο δεν θα άφηναν τη μικρή Ελεάνα να φύγει και να γυρίσει στη μαμά της, αλλά θα τιμωρούσαν παραδειγματικά και τον Αστέριο που τη βοήθησε. Τα δυο πλασματάκια έμοιαζε τώρα να μην έχουν καμία ελπίδα ούτε τρόπο διαφυγής, ώσπου κάτι μαγικό συνέβη.

Ήχος από κουδουνάκια αντήχησε σε όλη την Καλικατζαροφωλιά και ένα δυνατό φως έδωξε μακριά το σκοτάδι. Όταν τα μάτια όλων συνήθισαν στο δυνατό φως, μπόρεσαν να διακρίνουν ότι ο ήχος προερχόταν από τα κουδουνάκια που είχαν στον λαιμό τους εννιά μικροί τάρανδοι που έσερναν το έλκηθρο του Άγιου Βασίλη. Ο Άγιος Βασίλης λοιπόν βρισκόταν εκεί στην Καλικατζαροφωλιά αυτοπροσώπως.

Με μιας η μαγεία των Χριστουγέννων σκόρπισε παντού και έφτασε μέχρι τα βάθη της καρδιάς των Καλικάντζαρων που μέχρι πριν από λίγο ήταν έξαλλοι από θυμό με τον Αστέριο και τη μικρή Ελεάνα. Ο θυμός ως δια μαγείας εξαφανίστηκε από τις καρδιές τους και τη θέση τους πήρε η αγάπη και η καλοσύνη. Έτσι, ο Άγιος Βασίλης τους μετέτρεψε όλους σε ζωτικά βοηθούς. Τώρα πια κάθε χρόνο τα Χριστούγεννα, αντί να κάνουν σκανδαλιές και ζημιές θα βοηθούσαν τον Άγιο Βασίλη να ετοιμάσει δώρα για όλα τα παιδάκια.

Αρχηγός τους θα ήταν ο καλόκαρδος Αστέριος που με την αγάπη που έκρυβε στην καρδούλα του απέδειξε πως ασχέτως με το που και πώς θα γεννηθείς είναι στο χέρι σου να αποφασίσεις αν θα είσαι καλός η όχι. Η Ελεάνα ένιωθε πιο ευτυχισμένη από ποτέ, αφού όχι μόνο θα επέστρεφε στη μανούλα της αλλά είχε κάνει και έναν τόσο ξεχωριστό φίλο σαν τον Αστέριο, είχε βοηθήσει να γίνουν καλοί οι Καλικάντζαροί και είχε γνωρίσει τον Άγιο Βασίλη αυτοπροσώπως.

Τα χρόνια πέρασαν και κάθε χρόνο η Ελεάνα συνέχιζε να μοιράζει δώρα στα παιδάκια που είχαν ανάγκη. Το ίδιο έκανε και ο Αστέριος με τα ζωτικά του και τον Άγιο Βασίλη κάθε Πρωτοχρονιά. Τα δύο παιδιά αγαπούσαν πολύ το ένα το άλλο. Χρόνο με τον χρόνο μαζί με αυτά μεγάλωνε και η αγάπη που τα συνέδεε.

Έτσι μια μέρα μετά από αρκετά χρόνια, όταν πια είχαν μεγαλώσει παντρεύτηκαν και έκαναν και ένα όμορφο παιδάκι ανήμερα της Πρωτοχρονιάς που το ονόμασαν Βασίλη προς τιμήν του Άγιου Βασίλη που είχε χαρίσει απλόχερα το φως της ελπίδας και της αγάπης στη ζωή τους. Ζήσαν λοιπόν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!
Καλή Πρωτοχρονιά σε όλους!

Τέλος